

Colecția ANAMARIA STĂNESCU

Irozii Mândrei din Țara Făgărașului

Mândra este un sat de gospodari, cu influență săsească. Majoritatea locuitorilor sunt români, de confesiune creștin-ortodoxă, însă se face simțită și prezența protestanților. Minoritatea etnică este reprezentată din romi, care sunt asimilați și integrați comunității mândrene. Conflicturile sociale sunt ne semnificative la nivel etnic, însă există diferențe din perspectiva culturii tradiționale. Locuitorii Mândrei se remarcă prin ospitalitate¹ și capacitate de a transmite, pe cale orală și scrisă, specificitatea mentalului tradițional local, fiind conștienți de modelul lor cultural. Astfel, se poate spune că mândrenii sunt spiritualizați.

Orientând investigația etnologică, în mod deosebit, asupra segmentului juvenil din satul Mândra se remarcă informații despre colindele performate de copii în cadrul obiceiului numit Irozii. În cadrul cercetărilor efectuate de Traian Herseni în satul Mândra², colindele de copii și obiceiul Irozilor nu au fost consemnate. Acest fapt arată că teatrul folcloric Irozii, având origine bisericească cărturărească, a pătruns ulterior în cadrul obiceiurilor din timpul sărbătorilor de iarnă mândrene.

În satul Mândra, Irozii „se joacă” de cete de colindători-copii, sub forma unui teatru folcloric peste care s-au suprapus elemente laice urbane și suburbane, determinate de vecinătatea cu orașul Făgăraș. În prezent, acest obicei al ciclului hibernal ai cărui performeri sunt copiii, este identificat în cultura tradițională mândreană: „În Ajunul Crăciunului, se făceau cete de tineri de 6, 7 – 10 inși, se duceau cu colinda. Ca copii erau mulți inși.”³ „Copiii mici sunt băgați în casă să colinde. Ei colindă cu Steaua, cu Irozii, cu

¹ În sensul ideilor lui Marcel Mauss, care consideră ospitalitatea ca formă de „dar total”, ceea ce implică oferirea de alimente și de băutură iar în unele cazuri și condiții bune de locuit. vezi Văduva, Ofelia, *Magia darului*, Ed. Enciclopedică, București, 1997, pp. 85-88.

² Având ca informatori pe: Ilarie Dugală, 43 de ani, 6 clase primare, a fost în ceata; Leonte Oancea, 26 de ani, 6 clase primare, a fost în ceata, David Taflan, 25 de ani, 7 clase primare, a fost vătaf în 1936; vezi Traian Herseni, *Forme străvechi de cultură populară românească*, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1970, pp. 500-503.

³ Cules de Ioana Fruntelată de la Cornelia Dan, 2006; vezi Fruntelată, Ioana, *Obiceiuri de sărbători religioase la Mândra în revista etno.brasov.ro percepții, medii culturale, comunicare*, coord. Ioan George Andron și Ligia Fulga, Ed. Capo Lavoro, 2006, nr. 3, p. 125.

Ursăta mé,
Ca plopú,
Să nu-și afle locú.
Nu-i da stare și-așezare
Cum n-are apa din vale
Să nu poată sta în loc
Cum nu stă frunza
de plop.
Până la mine a vini
Și mâna cu mine a da
Și pă gură m-a țuca.
Ptită și sare om mânca
Și-n cununie ne-om băga.

*De la Iuliana Pop, 69 ani,
Asuaju de Jos, 1989*

Descântec de orândă

12.

Doamne, Maica Sfântă
Așe să n-aivă
Stare și așezare,
Data mé,
Orânda mé,
Care-i di la ursătoare,
ursată,
De la Dumnezo lăsată,
Pe-a mea samă îndreptată
Nu-i da Doamne loc.
Înt-on loc
Cum n-are frunza de plop
Nici stare și așezare
Cum n-are apa pă vale.
Până la mine a vini
Cu mine mâna a da,
În gură m-a țuca
Și în cununie ne-om băga.

*De la Viorica Șandor, 74
ani, Asuaju de Jos, 1989*

Descântec de orândă

13.

Nu mă spăl de hără
Că mă spăl de ură.
De ură, de țucătură.
Mă spăl și uă țâp
În fața cui mi-o țâpat
În fața cui mi-o gândit
În fața cui mi-o numit
Îi țâp în față
Să-i fie pă viață.

*De la Iuliana Bob, 69
ani, Asuaju de Jos, 1989*

Descântec de orândă

14.

Fata fecioară care vrea să
fie dragă la feciori, mere
la fântână înainte de
răsărit, ia apă neînceptă,
o aruncă păstă cap și
zâce:

Sfântu' soare când răsare,
Cu nouă răză de soare:
Cu tri 'nalță-mă
Cu tri 'ncinge-mă

Sorcova și cu Colindiță-colindiță. [...] Ei sunt însoțiți de o persoană matură.”⁴

„Constituirea aproape a tuturor cetelor de colindători formate din copii se realizează în funcție de următoarele criterii: vârstă, gen, cunoașterea repertoriului, voce, relații de vecinătate, relații de prietenie și relații de rudenie.”⁵ Acestora li se mai adaugă alte criterii de organizare, precum: faima bună, starea socială, integritatea corporală, existența ambilor părinți și abilitatea de „a pupa sticla”.

Actanții obiceiului Irozii au vârste cuprinse între 10 – 12 ani și 14 – 16 ani, după cum mărturisește Cătălin Sburnaciu: „Pentru Irozi, se cere să fie cel puțin pe clasa a V-a și apoi până pe a VIII-a.”⁶ Din perspectiva vârstei performerilor trebuie făcută o precizare foarte importantă, pentru cultura tradițională mândreană: vârsta celor care alcătuiesc ceata Irozilor este încadrată de cea a colindătorilor ce merg cu Steaua, ce au între 7 – 8 ani și 10 – 12 ani, și de cea a adolescenților, ce formează ceata de feciori a Mândrei, care au între 16 – 17 ani și 19 – 20 de ani. De aici, rezultă o specializare a cetelor de colindători. Astfel, colindătorii-copii mai mici merg cu Steaua iar cei mai mari performează obiceiul Irozilor. Colindatul propriu-zis este rezervat cetei de feciori.

Numărul Irozilor variază în funcție de interesul acordat de colindătorii-copii culturii tradiționale, de personajele necesare „facerii” Irozilor, de procesul de natalitate zonal și de obiectivele economice urmărite de aceștia. Astfel, numărul copiilor ce compun ceata de Irozi este de minim trei, însă ca spectacolul folcloric mândrean să fie „făcut” conform normei tradiționale și a celei religioase este necesară prezența a cel puțin șapte „actori”. „Erau trei crai (Melhior, Gaspar și Balthazar), Irod, Ciobanul, Îngerul și Soldatul. Suntem șapte în total. [...] Dar unii de la mine de la școală făceau din patru sau din trei. Nu știu sigur, dacă trebuie să fie neapărat șapte...”⁷

În cadrul obiceiurilor de iarnă specifice satului Mândra, diferențierea de gen este strictă în contextul performării colindelor. „Cetele de băieți merg cu Irozii și cu Steaua iar ceata de fete merge cu colindul.”⁸ Explicația acestui fenomen este simplă, deși numai în aparență: „dacă o fată ar intra în Irozi, nu ar avea ce rol să primească, deoarece Irozii sunt o ceată de băieți.”⁹

⁴ Cules de Anamaria Stănescu de la Elena Cornea, 2006.

⁵ Stănescu, Anamaria, Performarea colindelor de copii în mediul urban în vol. Album de familie la sărbători. Relatări contemporane despre sărbători în familie, coord. conf. dr. Rodica Zane, finanțat de Fondul Național Cultural, Ed. Ars Docendi, București, 2006, p. 142.

⁶ Cules de Anamaria Stănescu de la Cătălin Sburnaciu, 2008.

⁷ Cules de Anamaria Stănescu de la Ștefan Coropețchi, 2006.

⁸ Cules de Anamaria Stănescu de la Elena Cornea, 2006.

⁹ Cules de Anamaria Stănescu de la Cătălin Sburnaciu, 2007.

Ceata Irozilor este constituită din copii de vârste apropiate, ce locuiesc în perimetrul a două sau trei străzi apropiate. „Relațiile de prietenie nu reprezintă o condiție strictă în ceea ce privește alcătuirea grupului de colindători-copii, deoarece prietenia implică o relație afectivă mult mai profundă și dezinteresată și se bazează pe sinceritate și încredere reciprocă, concepte neînțelese în totalitate la această vârstă fragedă. De aceea, unii vecini care se consideră prieteni, nu sunt decât partenerii unei relații mai strânse de vecinătate.”¹⁰

Obiceiul tradițional mândrean al Irozilor este conectat la relațiile de vecinătate, pe de o parte, sub aspectul alcătuirii cetei, iar, pe de alta, al raportului lor cu casele sau familiile colindate. De aici, rezultă o reminescentă a funcției magico-rituale: primirea Irozilor în case de către vecinii și consătenii lor, care în acest „timp tare” au statutul de gazde, se explică prin rolul acestora de a conecta comunitatea la sacru, prin intermediul virtuților apotropaice și propițitoare deținute în perioada sărbătorilor de iarnă. Gazdele se pregătesc pentru ospătarea cetei de Irozi făcând curățenie în gospodăriile lor și pregătind darurile.

Actanții, ce performează obiceiul tradițional al Irozilor, sunt vestitori ai sărbătoririi Nașterii lui Iisus Hristos și aduc bucurie și bunăstare în casele localnicilor din Mândra, prin intermediul acestui spectacol dramatic biblic folclorizat. Astfel, predomină caracterul ceremonial-ritual și spectacular al obiceiului, în detrimentul celui magico-ritual.

Funcția inițiativă a cetei de Irozi se manifestă în cadrul normelor morale și rânduielilor tradiționale mândrene. În relația acesteia cu Puterea și cu reprezentanții săi se identifică anumite „centre de putere”. Liderul grupului, ce îl întruchipează pe regele Irod, este cel mai în vârstă dintre performeri. El trebuie să învețe să-și respecte semenii și să știe să conducă într-un mod responsabil. Ceilalți membri ai cetei de Irozi trebuie să deprindă cum să se supună unei individualități superioare. Un alt centru de putere îl reprezintă notabilitățile satului (preotul, primarul, directoarea școlii generale, profesori, învățători, patroni ai unor magazine, etc.). Grupul de gospodari este cel care judecă comportamentul colindătorilor, analizând elemente precum: ce și cât beau atunci când sunt puși la masă și cunoașterea repertoriului. Exigențele sunt destul de puternice, deoarece compromiterea unui colindător implică compromiterea întregii cete a Irozilor. Se constată și o inițiere de ordin cotidian a acestora, prin îndeplinirea unor munci gospodărești în gospodăria celui ce le-a pus casa la diposiție pentru efectuarea repetițiilor.

Pă obraz scrie-mi-le
În păr împleti-le!
Și mă fă mândră
Și frumoasă.

*De la Iuliana Bob, 69 ani,
Asuaju de Jos, 1989*

**Descântec la fata care
vrea să fie văzută de
feciori**

15.

*În prima sâmbătă din
Postu' Mare, fata ia o
ulcea nouă, apă
neînceptă, grâu din
struțul de la grindă, iese
afară sara și zice:*

Una stea cu stea,
Două stele cu stele
.....
Nouă stele cu stele

Di pă cer își alege a noua
stea care îi mai lucitoare:

Tu ești cea mai mândră
Și mai frumoasă
Păstă tăte stelele
Și pă mine fă-mă așé
Păstă tăte fetele!

¹⁰ Stănescu, Anamaria, op. cit., p. 145.

Descântec de orândă

16.

Fata trebe să aducă
mătrăgună. Marți sara ia
un pahar cu busuioc și
face cruce păstă și le
aruncă către stele;
dezbrăcată trebe să joace
pă lângă mătrăgună
zicând:

Una stea ca și-o sté
.....
Nouă stele ca și-o sté
Aduceți orânda mé,
Așé să n-aivă stare și
așezare
Cum n-are apa-n vale.
Așé să nu poată hi
Până la mine a vini
Și cu mine a vorovi.
Di păstă pădure
Din cea marjine de lume
Doamne, adă-l Mărie
Maică Sfântă la mine.

*De la Anica Nezei, 77
ani, Asuaju de Sus, 1989*

**Descântec la fata care
nu este jucată în danț**

17.

Fata când ajunge la danț
trebe să se oprească în
pragul șurii, să sufle
păstă danț și să zică:

Se poate vorbi de un cod comportamental al grupului. Performarea este precedată de întâlnirea colindătorilor acasă la „regele Irod”. Aici, aceștia fac repetiții, ce încep odată cu sărbătorirea Sf. Nicolae. „Înainte repetăm, cu vreo trei săptămâni înainte, așa... cam zi de zi. Facem cu rândul: o zi la băiatul ăla, apoi la ăla... și tot așa. Să iasă bine!”¹¹

Această repetiție făcută de „irozii mândreni” își are „rădăcinile” în prescripția societății tradiționale arhaice de a învăța și de a ști foarte bine colindele, pentru că, în mod contrar, își pierde eficiența magică.

În această perioadă trebuie procurate obiectele de recuzită și confecționate costumele necesare performării Irozilor. „Fiecare are obiecte. Toți avem, la fel, săbii, în afară de înger, care are Steaua.”¹²

„La repetiții ne strângem toți, dar fără costume, numai ciobanul trebuie să aibă un băț cu clopoței, ca să bată așa, toc-toc, pe melodie.”¹³

În cadrul repetiției generale sunt purtate costumele și celelalte obiecte ceremonial-rituale. Performările muzicale și recuzita bogată sunt specifice cetelor de Irozi și au un evident caracter estetic. Toți membrii cetei poartă costumul popular specific Mândrei, în afară de Soldat, care este îmbrăcat în haine ale armatei române. Peste costumele populare, aceștia poartă haine negre și pe cap căciuli de astrahan, cu excepția Ciobanului care poartă un cojoc din blană de oaie. Acesta este cel care poartă cu sine băț, de care sunt agățați clopoței, care prin zgomotul produs contribuie la îndepărtarea spiritelor malefice și o panglică în culorile steagului României. Îngerul are o beteală aurie pe cap, ce ilustrează aura sa divină și ține în mână o Stea, reprezentând Steaua biblică ce a vestit Nașterea Domnului. Aceasta este confecționată din lemn și carton, având cinci colțuri, peste care se adaugă hârtie galbenă și beteală și are în centrul său aplicată o icoană cu Fecioara Maria ținându-L pe pruncul Iisus în brațe.

Perioada de performare a Irozilor din Mândra este determinată de Ajunul Crăciunului. Intensitatea maximă a obiceiului se concentrează în dimineața primei zile de Crăciun, diminuându-se în a doua și în cea de a treia, acestea din urmă fiind zile petrecute în intimitatea familiei.

Secvența temporală preferată de „Irozii Mândrei”, în această perioadă, se încadrează în intervalul orelor 8 – 10 și 18 – 20. „Colindatul începe la 8 dimineața.”¹⁴ „Acum doi ani am terminat de colindat pe la opt seara iar anul trecut pe la șase și jumătate.”¹⁵

„Începem [să colindăm, n.a.] de la domnul părinte, după aceea la doamna directoare a școlii iar apoi la postul de poliție. Abia apoi

¹¹ Cules de Anamaria Stănescu de la Ștefan Coropețchi, 2006.

¹² Cules de Anamaria Stănescu de la Cătălin Sburnaciu, 2006.

¹³ Cules de Anamaria Stănescu de la Iulian Coropețchi, 2006.

¹⁴ Cules de Anamaria Stănescu de la Cătălin Sburnaciu, 2008.

¹⁵ Cules de Anamaria Stănescu de la Ștefan Coropețchi, 2006.

începem de la nr. 1”.¹⁶ „Irozii Mândrei” merg apoi spre centrul satului, colindând casele de pe o parte și de pe alta a străzii în zigzag. Ajungând acolo, își continuă traseul spre Coton, după care ies la pod și o iau la dreapta, coborând, pe marginea râului Mândra. „Când ajungem la casa unui membru al cetei, ne oprim o perioadă de timp cât de cât mai lungă.”¹⁷ „Mergem și la cei pe care nu-i cunoaștem. Dar dacă oamenii-s răi și așa... numai.”¹⁸ „Deschidem un pic poarta și strigăm: <<Primiți cu colindătorii>>? [...] Unii ne primesc, alții nu. Nu... închidem poarta și plecăm.”¹⁹

Colindele ce fac parte din repertoriul Irozilor din Mândra sunt „O, ce veste minunată”, „Deschide ușa, creștine”, „Trei păstori”, și „Vi-flaime, Vi-flaime”. Acestea au fost introduse în cultura tradițională locală prin intermediul manualelor școlare și a „caietului bisericesc”. Cântate în cadrul Irozilor, sunt precedate de următoarele versuri: „De la răsărit,/ Steaua s-a ivit/ Ș-atuncea trei crai/ Bine au socotit.”²⁰ Apoi urmează rolurile fiecărui actant al obiceiului. Spectacolul Irozilor se încheie prin intermediul versurilor: „O, Iroade, tiran mare,/ Ce ai făcut atâta jale/ Să strici Iudeea de prunci/ Și să dai la mame munci./ Tiran rău și blestemat,/ Câine turbat și spurcat,/ Dumezeu nu-ți va împlini/ Pe Hristos a prăpădi./ La anul și la mulți ani!”²¹.

Funcția augurală este resimțită de beneficiarii urării „La anul și la mulți ani!”. În acest „timp tare” al sărbătorii Crăciunului tot ceea ce se spune capătă contur și se va îndeplini în noul ciclu calendaristic. Colindătorii sunt emisari ai sacralului, ai divinității creștine, ce investesc gazdele cu aceste atribute. Astfel, are loc un schimb de daruri, deoarece beneficiarii răsplătesc incantațiile „Irozilor Mândrei” prin intermediul actului oblativ. „Darul îl ia Irod Împărat și el constă în bani.”²² „Mai ne serveau așa, câțiva oameni, cu prăjituri și cu suc. În general, ne dădeau bani.”²³ „Da! Câte trei milioane de unul [ne-au rămas, n.a.]”²⁴

Funcția de sancționare a cetei Irozilor se aplică atât familiilor care nu au primit colindătorii, cât și familiilor despre care se poate „povesti” câte ceva prin sat. Gazdele neprimitoare nu pot intra în contact cu sacralul. Fenomenul descolindatului are astfel repercusiuni nefaste asupra lor, în cadrul noului ciclu calendaristic, sintetizate în următoarea exprimare: „Uite, ce curaj are ăsta: să ne dea pe noi

Fugiți, cojiță spurcate,
La cine ați fost aruncate.
Că io-s dișin înflorit
În fruntea danțului oprit.

*De la Iuliana Bob, 69 ani,
Asuaju de Jos, 1989*

Descântec de dezlegat

18.

Fata/feciorul care sunt
legați, trebe să să ducă
marți sara în hedi (vie) și
să dezlege nouă pari și să
zică:

Nu dezleg paru’
Nici hiru’.
Că dezleg ura,
Țâpătura
Di pă capu’ mneu,
Di pă casa mé.
Nu mă spăl de hără
Că mă spăl de ură
De legătură, de țâpătură.
Mă spăl și le țâp
În fața cui mi le-o țâpat
În dosu’ cui mi le-o lăsat,
În fața cui mi le-o numit
În dosu’ cui mi
le-o gândit;
I le țâp în față
Să-i hie pă viață;
I le țâp în dos
Să-i hie de folos.

*De la Viorica Șandor, 74
ani, Asuaju de Jos, 1989*

¹⁶ Cules de Anamaria Stănescu de la Cătălin Sburnaciu, 2008.

¹⁷ Cules de Anamaria Stănescu de la Cătălin Sburnaciu, 2008.

¹⁸ Cules de Anamaria Stănescu de la Iulian Coropețchi, 2006.

¹⁹ Cules de Anamaria Stănescu de la Ștefan Coropețchi, 2006.

²⁰ Cules de Anamaria Stănescu de la Cătălin Sburnaciu, 2008.

²¹ Cules de Anamaria Stănescu de la Cătălin Sburnaciu, 2008.

²² Cules de Anamaria Stănescu de la Cătălin Sburnaciu, 2008.

²³ Cules de Anamaria Stănescu de la Ștefan Coropețchi, 2006.

²⁴ Cules de Anamaria Stănescu de la Iulian Coropețchi, 2006.

**Descântec la fata care
nu este jucată în danț**

19.

N-adui vânt
de pă pământ
Nici răcoare de la soare,
C-adui dragostile
Io le trag,
În sân le bag.
Io le duc,
În sân le aduc.

*De la Luiza Draghiș, 45
ani, Asuaju de Jos, 1989*

Descântec de spăriet

20.

Nouă gărdiniți
Din munte veniți
Cu uăchi zgâiți
Cu uretile căscate
Cu uretile dăbălate...
- Da' unde mereți voi
Nouă gardiniți
Din munte veniți?
- Noi merem la cutare
Să-l spariem,
Să-l spăimântăm
La inimă să ne așezăm!
- Voi, aculu nu mereți
Că vă opresc io
Cu sorocu' meu
Mereți în munți
Aculu să periți

afară! Cine se crede?!²⁵ „Dacă nu ne dă bani ăla la care am colindat, aruncăm cu petarde în curte.”²⁶ „Dacă e om bun, nu aruncăm.”²⁷ „Facem un bulgăre de zăpadă, băgăm petarda și aruncăm peste poartă.”²⁸ Aceste lucruri implică faptul că, deși „Irozii Mândrei” nu au fost primiți de anumiți localnici, aceștia totuși încearcă să îndepărteze maleficul, prin zgomotul petardelor și să inducă, fie și la nivel parțial, caracterul sacru în casele necolindate.

„Desfacerea” cetei Irozilor are loc acasă la „regele Irod”, moment marcat de împărțirea banilor între colindători și de consumarea mâncărurilor și a băuturilor, puse la dispoziție de gazdă. („După ce am terminat de colindat, mergem la magazin să bem o ciocolată caldă.”²⁹ „Și împărțim banii.”³⁰)

„Mai e la noi un obicei, după Ajun, chiar de Crăciun, dimineață, mergem toți la biserică și cântăm.”³¹ La biserică din satul Mândra, membrii cetei de Irozi colindă din spațiul rezervat corului, în timp ce se cântă priceasna: „Nașterea Ta, Hristoase”, „Trei pastori” și „O, ce veste minunată!”.

Se remarcă acum funcția de armonizare a genurilor, de aplanare a tensiunilor dintre fete și băieți. Fetele urmăresc manierele băieților și prestigiul familiei din care provin iar băieții sunt atenți la hărnicia fetelor, evidențiată de frumusețea costumului popular. Funcția de divertisment este predominantă în cadrul petrecerilor date, după terminarea colindatului, de către „Irozii Mândrei”.

Performarea ceremonialului Irozilor din Mândra reprezintă o etapă intermediară între colindele de copii propriu-zise și ceata de feciori locale, ce marchează identitatea culturală a mândrenilor. În consecință, se constată o specializare a cetelor de colindători, în funcție de criterii precum: vârstă, sex, statut marital și repertoriu.

Caracterul de rememorare a Nașterii Domnului este predominant în cadrul obiceiului Irozilor. Îi mai poate fi atribuită și de însușirea ca instrument de promovare și de înrădăcinare a dogmei creștine în mentalitatea comunităților tradiționale, datorate demersului clericilor de teatralizare a dramelor biblice cu scopul transformării păgânilor în creștini. Drama biblică a Nașterii Domnului Iisus Hristos, folclorizată și asimilată în cadrul obiceiurilor de iarnă specifice sărbătoririi Crăciunului, este o emblemă identitară a mentalului tradițional mândrean.

²⁵ Cules de Anamaria Stănescu de la Ionuț Nicușor Stan, 2006.

²⁶ Cules de Anamaria Stănescu de la Iulian Coropețchi, 2006.

²⁷ Cules de Anamaria Stănescu de la Ștefan Coropețchi, 2006.

²⁸ Cules de Anamaria Stănescu de la Ionuț Nicușor Stan, 2006.

²⁹ Cules de Anamaria Stănescu de la Cătălin Sburnaciu, 2006.

³⁰ Cules de Anamaria Stănescu de la Iulian Coropețchi, 2006.

³¹ Cules de Anamaria Stănescu de la Ștefan Coropețchi, 2006.